

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 070737/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 070737/2015/KUSK/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný jako nepřipustné zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 4. 2015, č. j. OD/27585/15-hru, sp. zn. OD SŘ 15N/14 11828/2014

(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl žalobcovy námitky proti záznamu 3 bodů zaznamenaných ke dni 11. 5. 2012, 3 bodů zaznamenaných ke dni 5. 10. 2012, 2 bodů zaznamenaných ke dni 12. 7. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 25. 2. 2014, 2 bodů zaznamenaných ke dni 13. 7. 2014 a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 13. 7. 2014 v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby též správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlášť správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo (např. údaj „K. Hora, Čáslavská“ je podle žalobce nedostačující). Z údaje „pásky“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy a jako řidič vozidla, nikoli jako spolujezdec. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno (konkrétně žalobce vytýká nesprávnou právní kvalifikaci přestupků např. ve formátu „125c/1f4“ nebo „§18/4. zilč 361/2000Sb.“). Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 13. 7. 2014, pokutovému bloku ze dne 25. 2. 2014, pokutovému bloku ze dne 12. 7. 2013, pokutovému bloku ze dne 5. 10. 2012 a pokutovému bloku ze dne 11. 5. 2012. Žalobce odkazuje na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, podle něhož je sice v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.

5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání, přestože byl vyzván k jeho doplnění. Žalobce pouze uváděl, že nemůže být postižen za přestupek, existuje-li rozumná pochybnost o tom, že jej skutečně spáchal. Nikdy však netvrdil, že uvedené přestupky nespáchal, ani nepředložil žádný důkaz o údajně existujících pochybnostech. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, což je podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu pozdě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 – 47) a žalovaný jeho postup považuje za účelový.
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy žalovaný byl povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 9 As 96/2008 – 44). Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, upozorňuje žalovaný na to, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, mohou být s ohledem na situaci, v níž jsou vydávány, v pokutových blocích užívány i zkratkovité formulace, jsou-li v daném kontextu srozumitelné a konkrétní jednání konkrétní osoby je popsáno natolik určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Podstatné však je, že jde o rozhodnutí pravomocná a nadaná presumpcí správnosti. Jak již bylo řečeno, žalovaný je přezkoumat nemůže, neboť by to bylo v rozporu se zásadou právní jistoty všech účastníků silničního provozu. Pokutový blok jakožto doklad o projednání přestupku dokládá, že podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení byly v den přestupku naplněny, tj. přestupek byl s žalobcem ústně projednán, skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, nepostačuje věc vyřešit napomenutím a žalobce je ochoten a schopen zaplatit pokutu. Žalobcův podpis pak dokládá jeho souhlas s pokutovým blokem. Má-li žalobce za to, že nebyly naplněny všechny podmínky pro vydání pokutového bloku, bylo na něm, aby v průběhu správního řízení unesl důkazní břemeno, které leží v dané

situaci na něm (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).

9. Konkrétně k žalobcem tvrzeným vadám jednotlivých pokutových bloků uvádí žalovaný, že je přezkoumal stejně jako ostatní podklady pro evidenci bodového hodnocení, a neshledal nezpůsobilými pro záznam bodů.
10. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony, a to s ohledem na to, že s. ř. s. přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu nevylučuje a podání žaloby je ze strany žalobce jen další obstrukcí.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud žalobu projednal v přednostním pořadí podle § 56 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na žádost žalobce odůvodněnou závažnými a dostatečně doloženými důvody
12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Dne 15. 7. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 17. 7. 2014 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 13. 7. 2014 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Současně žalobci doručil výpis z jeho bodového hodnocení, podle něhož mu byly ke dni 11. 5. 2012 zaznamenány 3 body za překročení maximální dovolené rychlosti, ke dni 5. 10. 2012 3 body za porušení povinnosti být připoután bezpečnostním pásem, ke dni 12. 7. 2013 2 body za překročení maximální dovolené rychlosti, ke dni 25. 2. 2014 3 body za porušení povinnosti být připoután bezpečnostním pásem a ke dni 13. 7. 2014 2 body za překročení maximální dovolené rychlosti. Dne 21. 7. 2014 podal žalobce proti všem záznamům námitky s jednovětým odůvodněním, že na pokutových blocích nebyly uvedeny všechny zákonem požadované údaje.
13. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis. Podle oznámení Městské policie Říčany ze dne 11. 5. 2012 se žalobce téhož dne dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci o 20 km/h po započtení stanovené odchylky. Podle pokutového bloku z téhož dne byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f bod 3“ zákona č. „361/2000“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:45 hodin na ulici Ř. v Ř. a žalobce se jej dopustil tím, že v místě, kde byla dopravní značkou č. B 20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 73 km/h. Pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě zaplatil. Na pokutovém bloku však není žádný podpis v kolonce „podpis přestupce“, nicméně kolonka „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ obsahuje podpisy dva. Podle oznámení Police České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, ze dne 8. 10. 2012 žalobce dne 5. 10. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, aniž by měl lékařské

potvrzení, které by jej k tomu opravňovalo, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle pokutového bloku ze dne 5. 10. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 17:10 hodin v K. na pozemní komunikaci u S., neboť žalobce neužil při jízdě bezpečnostní pás („§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“), lékařské potvrzení nevlastní. Pokutu ve výši 500 Kč zaplatil žalobce na místě a pokutový blok vlastnoručně podepsal. Podle oznámení Městské policie Kutná Hora ze dne 15. 7. 2013 se žalobce dne 12. 7. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil maximální dovolenou rychlost v obci o 21 km/h, po zohlednění technické tolerance měřidla o 18 km/h. Podle pokutového bloku ze dne

12. 7. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c 1 f 4“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 10:10 hodin v „KH – K.“ překročením nejvyšší povolené rychlosti na 71 km/h. Pokutu žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku a to vše stvrdil svým podpisem. Podle oznámení Police České republiky, Krajské ředitelství Středočeského kraje, ze dne 25. 2. 2014 žalobce téhož dne porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle pokutového bloku z téhož dne byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem

a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c/1/k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 7:40 hodin v „ul. Č., K. H.“, neboť žalobce neužil za jízdy bezpečnostní pás, čímž porušil „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Pokutu ve výši 300 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku a to vše stvrdil svým podpisem. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, ze dne 14. 7. 2014 se žalobce dne 13. 7. 2014 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h o 12 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 13. 7. 2014 se žalobce (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem občanského a řidičského průkazu) dopustil přestupku podle „§ 125c/1 f 4“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání označenému „rychlost v obci 50/65/62“ došlo v 12:52 hodin v O. u č. p. 48. Pokutu ve výši 500 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku a to vše stvrdil svým podpisem.

14. Po doplnění správního spisu o výše uvedené doklady poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce svého práva prostřednictvím zástupce dne 1. 10. 2014 využil. Dne 10. 10. 2014 požádal žalobce o přerušování řízení s odůvodněním, že téhož dne podal Policii České republiky, Krajskému ředitelství Středočeského kraje, podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení dne 13. 7. 2014. Téhož dne žalobce požádal správní orgán I. stupně o vymazání nepodloženého záznamu ze dne 11. 5. 2012 z evidenční karty řidiče s tím, že je založen na nezpůsobilém podkladu. Dne 3. 11. 2014 správní orgán I. stupně řízení usnesením přerušil do 12. 12. 2014. Poté, co byla obě žalobcem iniciovaná řízení skončena

(dne 7. 11. 2014 Policie České republiky, Krajské ředitelství Středočeského kraje, sdělila, že neshledala důvody k zahájení přezkumného řízení a dne 15. 10. 2014 správní orgánem I. stupně zastavil řízení o žádosti o vymazání záznamu), pokračoval správní orgán I. stupně dne 16. 12. 2014 v řízení. Dne 5. 1. 2015 podal žalobce další žádost o přerušení řízení s odůvodněním, že téhož dne podal Policii České republiky, Krajskému ředitelství Středočeského kraje, podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení dne 25. 2. 2014. Správní orgán I. stupně v řízení žalobci vyhověl a usnesením ze dne 12. 1. 2015 řízení přerušil do 5. 3. 2015. Dne 9. 3. 2015 pokračoval správní orgán I. stupně v řízení. Dne 26. 3. 2015 však žalobce opět požádal o přerušení řízení s odůvodněním, že téhož dne podal Městské policii Kutná Hora žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 12. 7. 2013. Usnesením ze dne 30. 3. 2015 správní orgán I. stupně žalobcově žádosti nevyhověl a řízení nepřerušil, neboť dospěl k závěru, že žalobcova procesní strategie je obstrukční a představuje zneužití práva. Dne 3. 4. 2015 vydal žalobce prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 13. 7. 2014. V odůvodnění uvedl, že jakkoli jsou žalobcovy námitky vůči jednotlivým pokutovým blokům jen obecné, přesto si je vyžádal a zjistil, že oznámení o přestupku a příslušné pokutové bloky jsou obsahově v podstatných částech i v detailech nerozporné a potvrzují spáchání přestupku žalobcem. Na kvalitu pokutových bloků nelze mít vzhledem k omezenému prostoru přehnané požadavky a je třeba mít na paměti, že pokutový blok se vyplňuje až v okamžiku, kdy je přestupek s podezřelým ústně projednán a ten je ochoten věc řešit na místě v blokovém řízení. Pokud by žalobce s popisem přestupku nesouhlasil nebo mu neporozuměl, případně nebyl ochoten zaplatit vyměřenou pokutu, pak by pokutový blok nepodepisoval a využil možnosti věc řešit ve správním řízení. Žalobce sice spáchání přestupků v obecné rovině zpochybňuje, to však nic nemění na tom, že pokutové bloky stvrdil svými podpisy.

15. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 20. 4. 2015 odvolal a po výzvě odvolání dne 18. 5. 2015 doplnil. V odvolání namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy, že z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, jakým způsobem správní orgán I. stupně provedl přezkum záznamu bodů, a že pokutové bloky nejsou řádně vyplněny. Dále poukázal na zcela odlišnou správní praxi Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj.
16. Dne 11. 5. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné vady. Ten si naopak správně vyžádal pokutové bloky a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Provedení všech záznamů bylo v souladu se zákonem a počty bodů odpovídají jednotlivým přestupkům. Pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti a srozumitelně vymezují protiprávní jednání, právní kvalifikaci a skutková zjištění. Drobná pochybení při zápisu odkazů na zákonná ustanovení nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné,

rozhodnutím
a provedený záznam potvrdí.

námítky

zamítne

18. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námítkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námítkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námítkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16). Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námítkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
19. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
20. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, kdy konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
21. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek*

blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhouvanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

22. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 5 a 6. Uvedl, že na všech pokutových blocích jsou srozumitelně (právní kvalifikací i slovně) vymezena protiprávní jednání (místem a časem spáchání) spáchaná žalobcem, jehož totožnost byla ověřena, a všechny bloky jsou také žalobcem podepsány. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s odvolací námitkou), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 18). Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
23. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

24. Z pokutového bloku ze dne 11. 5. 2012 vyplývá, že žalobce v modrém automobilu značky Seat v 11:45 v Ř. v ulici Ř překročil maximální povolenou rychlost v obci, která byla dopravní značkou B20a stanovena na 50 km/h. Žalobce však jel rychlostí 73 km/h, po započtení odchylky měřicího přístroje tedy 70 km/h. Slovní popis přestupkového jednání „rychl. v obci“ je v kontextu citovaného § 125a odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný; přijatelnost obdobných zkratk ostatně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Městské policie Říčany, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Místo spáchání přestupku označené názvem obce a ulice považuje soud za dostačující. Označení příslušného zákonného ustanovení způsobem: „§ 125a/1f bod 3“, pokládá soud rovněž za srozumitelné, jakkoli se nejedná o precizní citaci aplikovaného zákonného ustanovení. Námitka, že chybí odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, z něž plyne povinnost jet v obci maximálně rychlostí 50 km/h, je nedůvodná, protože povinnost jet maximální rychlostí 50 km/h plynula ze zákazové dopravní značky B20a. Zákon o silničním provozu („č. 361/2000 Sb.“) je označen přesně. Žalobcův podpis se pak sice nenachází v kolonce „podpis přestupce“, avšak v kolonce „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ jsou podpisy dva, přičemž srovnáním s podpisy žalobce na ostatních pokutových blocích soud dovodil, že se rovněž jedná o podpis žalobce. Druhý podpis patří oprávněné osobě. Pokutový blok je tedy žalobcem podepsán. Celkově je pokutový blok způsobitelným podkladem pro záznam bodů do evidenční karty.
25. Z pokutového bloku ze dne 5. 10. 2012 vyplývá, že žalobce v 17:10 v K. na pozemní komunikaci u S. jako řidič neužil bezpečnostní pás, ačkoli nevlastní lékařské potvrzení. Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Na pokutovém bloku je v rozporu s námitkami žalobce také uvedeno, že se jedná o pozemní komunikaci a přestupkové jednání také není označeno pouze slovem „pásy“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“, resp. „§ 6/1a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Soud nesdílí ani námitku žalobce, že v kolonce „bydliště“ je více než polovina znaků nečitelná. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobitelný podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
26. Z pokutového bloku ze dne 12. 7. 2013 vyplývá, že se žalobce v modrém Seatu v 10:10 hodin v K. H. – K. dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti tím, že jel 71 km/h, čímž porušil povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu jet v obci maximální povolenou rychlostí 50 km/h. Označení místa spáchání přestupku pouze názvem obce a místní částí je hraniční, avšak soud jej pokládá za dostačující, a to zejména ve světle toho, že rozloha katastrálního území místní části K. je 2,33 km², což je natolik

malá část obce, že tam ulice ani názvy nemají. Nepochybně by bylo možné specifikovat místo spáchání přestupku i jinak a přesněji (např. u kruhového objezdu, u autobusové zastávky, u č. p. 8 atd.). Soud však má za to, že s ohledem na rozlohu místní části (stejně jako by tomu bylo u malé obce) postačí označení místa spáchání přestupku tak, jak bylo uvedeno v posuzovaném pokutovém bloku. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4“, resp. „§ 18 odst. 4“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok tak soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

27. Z pokutového bloku ze dne 25. 2. 2014 vyplývá, že žalobce v 7:40 hodin v K. H. v ulici Č. nebyl jako řidič připoután bezpečnostním pásem. Místo spáchání přestupku označené názvem obce a ulice považuje soud za dostačující. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1/k“, resp. „§ 6/1a“ zákona o silničním provozu je srozumitelná. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Lze uzavřít, že i tento pokutový blok je tedy způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
28. Z pokutového bloku ze dne 13. 7. 2014 vyplývá, že žalobce v 12:52 v O. u č. p. 48 na silnici I. třídy č. 32 jel rychlostí 65 km/h, resp. po započtení odchylky měřicího přístroje rychlostí 62 km/h, přestože maximální povolená rychlost v obci je 50 km/h. Slovní popis přestupkového jednání „*rychlost v obci*“ je v kontextu citovaného § 125a odst. 1 písm. f) bod 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4“, resp. „§18/4“ zákona o silničním provozu je srozumitelná. Na pokutovém bloku je také uvedeno, že ke spáchání přestupku došlo na pozemní komunikaci. Ze zkratky „50/65/62“ je v daném kontextu zřejmé, že maximální povolená rychlost v obci byla 50 km/h (to je jasné i z odkazu na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a žalobce jel rychlostí 65 km/h. Údaj 62 km/h pak představuje rychlost po zohlednění odchylky měřicího přístroje. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
29. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že v nich Krajský úřad Moravskoslezského kraje hodnotil pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se

kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

30. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné, (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.) není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, nebo mu vůbec neporozuměl a nebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.
31. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 17. 7. 2014 (doručení oznámení žalobci) do 22. 5. 2017 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy bezmála 3 roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně také vyplynulo, že k prodloužení řízení přispěl i sám žalobce svou procesní strategií. Správní orgán I. stupně totiž několikrát shromáždil podklady a poučil žalobce o jeho právu se s nimi seznámit (výzvy z 16. 9. 2014, 16. 12. 2014 a 9. 3. 2015), přičemž žalobce na každou z těchto výzev reagoval tak, že postupně inicioval přezkumné řízení, případně řízení o vymazání nepodloženého záznamu z evidenční karty řidiče, a současně navrhl přerušení řízení o námitkách s odůvodněním, že podklady pro vydání rozhodnutí nejsou kompletní. Dvěma žádostem o přerušení řízení správní orgán I. stupně vyhověl a řízení přerušil

(celkem na 7 týdnů). Třetí žádosti nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že žalobcovo jednání je obstrukční a představuje zneužití práva.

32. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
33. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu